

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Ésser kerigma

Pere cura un paralític (1425) per Masolino. Església del Carmine de Florència (Itàlia)

El llibre dels Fets dels Apòstols explica, en aquest tercer diumenge de Pasqua, com Pere guareix un paralític que es trobava cada dia a la porta del temple de Jerusalem perquè demanés almoïna als qui entraven. Aquest fet produeix un impacte extraordinari a la gent, que es dirigeix tot d'una a Pere. I ell, aleshores, els adreça la paraula tot deixant ben clar que la guarició no és obra seva o de la seva força, sinó que és obra de Déu, i en la seva explicació presenta el nucli del kerigma cristià primitiu: «el Déu dels nostres pares ha glorificat Jesús, el seu servent Jesús que vosaltres vareu entregar a Pilat; (...) matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis (...); però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostres culpes» (Ac 3,13-19). Vet aquí el primer anunci de la fe, el que anomenem kerigma, i que conté el nucli de la predicació cristiana.

En ple segle XXI, tal com es va esdevenir amb Pere i els onze, l'Esperit Sant continua donant la fortalesa per a superar les pors, guia cap a la veritat plena i capacita per a anunciar l'evangeli per tot el món. El papa Francesc ens anima a ser evangelitzadors amb Esperit, que s'obren sense temor a la seva acció. Avui ens calen evangelitzadors que anunciïn la bona nova amb una paraula valenta i, sobretot, amb una vida que ha estat transformada per la gràcia de Déu. L'evangelització amb Esperit vol dir tenir la consciència clara que el veritable protagonista de la missió de l'Església és l'Esperit Sant.

La pregària està estretament lligada amb aquest primer anunci, perquè no es tracta de transmetre continguts doctrinals, reflexions filosòfiques o morals. Es tracta de donar testimoni d'una persona, Jesucrist, i aquest testimoni només el pot oferir aquell que ha tingut una experiència d'encontre amb Ell. Es tracta de comunicar als altres allò que s'ha experimentat, allò que s'ha viscut. Els biògrafs

de sant Domènec de Guzmán expliquen que sempre estava parlant «amb Déu o de Déu». La proclamació del kerigma demana també molta pregària de petició. Perquè només la gràcia de Déu pot obrir el cor de les persones al primer anunci.

Certament, qui proclama el kerigma és conscient que la seva missió el sobrepassa, i pot afirmar amb sant Pau que porta «el tresor del ministeri que Déu ens ha confiat com en gerres de terrissa. Així queda ben clar que aquest poder altíssim ve de Déu, i no pas de nosaltres» (2Cor 4,7). En la pregària és conscient de la seva petitesa davant Déu i de la seva incapacitat per a la missió. Per això porta a l'oració tota la seva existència, tota la seva realitat personal, tot el que l'envolta. Viu una espiritualitat d'encarnació i en la pregària presenta el seu cor, la seva vida, la seva circumstància personal i la de tantes persones que desconeixen Déu, que sofreixen, que van desencaminades. L'evangelitzador parla de Déu als homes i en la pregària parla dels homes a Déu. Porta a la seva pregària tota la seva vida i, en particular, aquelles persones que necessiten ser evangelitzades i la situació en que es troben.

Quan no hi ha una vida intensa de pregària, serveixen de molt poc els grans projectes i estratègies, i tampoc resulta útil dedicar-hi molt de temps i d'energies. Sovint constatem la desproporció entre el treball realitzat i els fruits que s'han obtingut. Sant Joan de la Creu ens avisa: «Que advertixin aquí els qui són molt actius, que pensen cenyir el món amb les seves predicacions i obres exteriors, que farien molt més profit a l'Església i agradarien molt més a Déu —deixant a part el bon exemple que donarien— si gastessin la meitat d'aquest temps a estar amb Déu en pregària». Els sants també ens recorden la importància de la pregària, la formació i l'acció; així com de tenir una paraula valenta i el testimoni de vida. Hem estat cridats i enviats a ser testimonis de Crist ressuscitat, a «ésser kerigma».

ENTREVISTA

Reculturitzar la mort

MONTSERRAT ESQUERDA

L'Ateneu Universitari Sant Pacià i l'Institut Borja de Bioètica-URL van organitzar, els dies 24 i 25 de març, unes jornades que pretenien obrir un debat necessari a propòsit de la llei de l'eutanàsia, i que estimulessin la reflexió per tal de plantejar-se la doble cara d'una mateixa moneda: la dignitat i el sentit del viure i del morir. La Montserrat Esquerda, directora de l'Institut Borja de Bioètica-URL, va participar amb la ponència «L'acompanyament del ben morir.»

Per morir bé, què cal?

La nostra és una societat que en les darreres dècades ha viscut un fenomen que es podria anomenar de la *desculturització de la mort*. Hem perdut aquells referents, coneixements, rituals que ens ajudaven a acompanyar el final de la vida i fer el dol. Aquesta *desculturització* implica un increment de patiment: en allunyar la mort de la societat i enviar-la a les perifèries estem allunyant les persones i les famílies que viuen un procés de final, i també les famílies en dol.

I per reculturitzar la mort, què hem de canviar?

Una societat que sigui capaç de mirar cara a cara la mort ens implica a tots. Potser tenim incorporada la necessitat de fer testament, per deixar ben arreglats els aspectes econòmics, però cal també parlar de moltes altres coses en el final de vida, en el dia a dia...

Què podem fer en concret?

Una medicina que incorpori plenament, com a objectiu, alleugerir el dolor i el patiment. Comptar amb professionals preparats, cuidats i ben dimensionats... El debat no és cures pal·liatives *versus* eutanàsia, però sí que les cures pal·liatives i el suport social són condicions de possibilitat prèvies, que haurien d'estar exquidament garantides. El Comitè Europeu de Salut Pública diu que es mor malament quan la mort no és acceptada, quan els qui cuiden no estan formats en el control de les reaccions emocionals pròpies, quan la mort es deixa a allò racional.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Practicar l'hospitalitat

Foren rescatats quan la patrullera s'acostà a la pastera. Molts dels ocupants es llençaren a l'aigua per accelerar el rescat. Els adults foren retornats al país d'origen; els menors, internats en centres especials. Ell tenia setze anys, segons li havien dit, i fugia de la misèria. Del tot analfabet, no sabia escriure ni el seu nom. Des dels dotze anys es dedicava a recollir fruita. Arribà a Europa cercant una vida millor. El van portar a una gran ciutat, l'encomanaren a una fundació dedicada a aquest servei que li oferí allotjament en un pis compartit, acompanyament i seguiment en el seu procés d'integració i li aconseguí un contracte laboral. L'acompanyament i la promoció cultural la trobà en una altra fundació cristiana, on l'ajudaren a conèixer l'idioma. Un dels professors, un advocat jubilat que col·labora com a voluntari, veient el seu escàs nivell formatiu i el seu interès per aprendre, començà a fer-li classes particulars fora d'horari. Va aprendre les quatre regles, a resoldre problemes i a llegir. Mostrà un gran interès per temes de cultura general: geografia, història, astronomia... Seguí aquestes classes un matí sencer cada setmana, el de dissabte o el de

diumenge. El noi havia estat iniciat en la fe dels seus pares, segueix fidel a les pregàries rituals de cada dia i al res setmanal a la mesquita. També quan l'hora de pregar coincideix amb les hores de classe del dissabte. «Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat» (Rm 12,13).

Aquest és un dels molts exemples que ens mostren una realitat que no podem defugir i que ens conviden a implicar-nos, segons les nostres possibilitats, a donar resposta a unes situacions personals reals i properes, aportant els nostres coneixements, donatius, acolliment familiar, acció de voluntariat... Aquestes persones venen a nosaltres fugint de la misèria i la inseguretat, cercant una vida digna. Els joves, especialment, necessiten cobrir les seves necessitats bàsiques i també un itinerari formatiu i un acompanyament personal que afavoreixin la integració social i laboral. I persones com l'advocat jubilat que ofereix el seu temps, el desig de servir i la capacitat d'estimar el proïsme. «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels» (He 13,2).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Mirar sus manos y sus pies

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Confortó el Señor a los Apóstoles: «Mirad mis manos y mis pies: soy yo en persona» (Lc 24,39). Lo recordaba el Santo Padre en el mensaje *Urbi et Orbi* en la Pascua del año pasado: «Lleva en su cuerpo glorioso las llagas indelebles, heridas que se convierten en lumberras de esperanza.»

Con las manos abiertas, expresión de paz, de amistad y de entrega; pies que nos hablan de cercanía y de encuentro; manos y pies llagados, señal clara de que el Señor ha cargado con nuestros pecados y que con su muerte y resurrección nos ha dado la salvación.

Llamados a ser *otro Cristo*, como san Francisco, siguiendo las huellas de nuestro Señor. Mostremos las manos y los pies a nuestros hermanos, seamos testimonios del amor y de la misericordia de Dios.

También nuestras manos están llagadas, pero por el peso de las llagas de nuestros propios pecados; manos que se extienden para acoger las debilidades de nuestros hermanos. Manos que se ofrecen limpias y resplandecientes cuando nos baña la misericordia de Dios.

Manos abiertas y tendidas que no juzgan, sino que acogen y acompañan; que animan y transmiten el gozo de la salvación, que manifiestan la alegría de encontrar al Señor en nuestra vida y de reconocerlo en los hermanos; alegría que mantiene la esperanza.

Con María, Virgen de alegría, miramos a su Hijo Resucitado y «a Él dirigimos nuestra mirada para que sane las heridas de la humanidad desolada».

Lectures de la missa diària i santoral

19. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)
[Ac 6,8-15 / SI 118 / Jn 6,22-29]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. □ Dimarts [Ac 7,51-8,1a / SI 30 / Jn 6,30-35]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dimecres [Ac 8,1b-8 / SI 65 / Jn 6,35-40]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta. Sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. □ Dijous [Ac 8,26-40 / SI 65 / Jn 6,44-51]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. ■ Divendres [Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Dissabte [Ac 9,31-42 / SI 115 / Jn 6,60-69]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622). Sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà). Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Mení, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadí, bisbes.

25. □ † Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.)
[Ac 4,8-12 / SI 117 / 1Jn 3,1-2 / Jn 10, 11-18]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau. Sant Ania, bisbe; santa Calixta, mr.

DIUMENGE III DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 3,13-15.17-19)

En aquells dies, Pere digué al poble: «El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres va entregar i va negar, quan Pilat creia que l'havia de deixar lliure. Ell era l'innocent i el sant, però vosaltres el va negar i va demanar a Pilat que us indultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis. Ja sé, germans, que ni vosaltres ni els nostres dirigents no sabíeu què fèieu, però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostre culpes».

Salm responsorial (4)

R. *Que sigui el nostre estendard la claror de la vostra mirada, Senyor (o bé: Al·leluia).*

Responeu quan us invoco, / oh Déu que em feu justícia. / M'heu eixamplat el cor en els perills, / compadiu-me i escolteu el meu prec. R.

Sapiguen que el Senyor / m'ha fet favors meravellosos, / el Senyor m'escolta sempre que l'invoco. R.

Molts exclamen: / «¿En qui trobarem el nostre goig? / Que sigui el nostre estendard / la claror de la vostra mirada, Senyor!» R.

M'adormo en pau / així que em fico al llit / i em sento en vós segur, / només en vós, Senyor. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 2,1-5a)

Fillets, us escric això perquè no pequeu. Però si algú pecava, recordeu que tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. Ell mateix és la víctima propiciatòria pels nostres pecats. I no només pels nostres, sinó pels de tot el món. Per saber si coneixem Jesucrist, mireu si complim els seus manaments. Els qui diuen que el coneixen, però de fet no compleixen els seus manaments, són mentiders, no diuen pas la veritat. Però els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat a debò a estimar Déu perfectament.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 24,35-48)

En aquell temps, els deixebles contaven el que els havia passat pel camí, i com havien reconegut Jesús quan partia el pa. Mentre parlaven d'això, Jesús mateix es presentà enmig d'ells i els digué: «La pau sigui amb vosaltres». Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: «¿Per què us alarmeu? ¿Per què us venen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus: soc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo tinc». I mentre deia això, els ensenyava les mans i els peus. Veient-los sorpresos, i que de tanta alegria encara no acabaven de creure-ho, els digué: «¿No teniu aquí res per a menjar?». Ells li donaren un tall de peix a la brasa, i se'l menjà davant d'ells. Després els digué: «Quan encara era amb vosaltres, us havia dit: que s'havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salmos». Llavors els obrí els ulls perquè comprenguessin el sentit de les Escripures, i els digué: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 3,13-15.17-19)

En aquellos días, Pedro dijo al pueblo: «El Dios de Abraham, de Isaac y de Jacob, el Dios de nuestros padres, ha glorificado a su siervo Jesús, al que vosotros entregasteis y de quien renegasteis ante Pilato, cuando había decidido soltarlo. Vosotros renegasteis del Santo y del Justo, y pedisteis el indulto de un asesino; matasteis al autor de la vida, pero Dios lo resucitó de entre los muertos, y nosotros somos testigos de ello. Ahora bien, hermanos, sé que lo hicisteis por ignorancia, al igual que vuestras autoridades; pero Dios cumplió de esta manera lo que había predicho por los profetas, que su Mesías tenía que padecer. Por tanto, arrepentíos y convertíos, para que se borren vuestros pecados».

Salmo responsorial (4)

R. *Haz brillar sobre nosotros, Señor, la luz de tu rostro (o bien: Aleluya).*

Escúchame cuando te invoco, Dios de mi justicia; / tú que en el aprieto me diste anchura, / ten piedad de mí y escucha mi oración. R.

Sabedlo: El Señor hizo milagros en mi favor, / y el Señor me escuchará cuando lo invoque. R.

Hay muchos que dicen: «¿Quién nos hará ver la dicha, / si la luz de tu rostro ha huido de nosotros?». R.

En paz me acuesto y enseguida me duermo, / porque tú solo, Señor, me haces vivir tranquilo. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 2,1-5a)

Hijos míos, os escribo esto para que no pequéis. Pero, si alguno peca, tenemos a uno que abogue ante el Padre: a Jesucristo, el Justo. Él es víctima de propiciación por nuestros pecados, no solo por los nuestros, sino también por los del mundo entero. En esto sabemos que lo conocemos: en que guardamos sus mandamientos. Quien dice: «Yo lo conozco», y no guarda sus mandamientos, es un mentiroso, y la verdad no está en él. Pero quien guarda su palabra, ciertamente el amor de Dios ha llegado en él a su plenitud.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,35-48)

En aquel tiempo, los discípulos de Jesús contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan. Estaban hablando de estas cosas, cuando él se presentó en medio de ellos y les dice: «Paz a vosotros». Pero ellos, aterrizados y llenos de miedo, creían ver un espíritu. Y él les dijo: «¿Por qué os alarmáis?, ¿por qué surgen dudas en vuestro corazón? Mirad mis manos y mis pies: soy yo en persona. Palpadme y daos cuenta de que un espíritu no tiene carne y huesos, como veis que yo tengo». Dicho esto, les mostró las manos y los pies. Pero como no acababan de creer por la alegría, y seguían atónitos, les dijo: «¿Tenéis ahí algo de comer?». Ellos le ofrecieron un trozo de pez asado. Él lo tomó y comió delante de ellos. Y les dijo: «Esto es lo que os dije mientras estaba con vosotros: que era necesario que se cumpliera todo lo escrito en la Ley de Moisès y en los Profetas y Salmos acerca de mí». Entonces les abrió el entendimiento para comprender las Escrituras. Y les dijo: «Así está escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se proclamará la conversión para el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto».

«Així ho diuen les Escripures: el Messies havia de ressuscitar el tercer dia»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Per a la mentalitat jueva resultava difícil entendre la resurrecció de Crist. La fe bíblica de l'Antic Testament arriba a creure en la resurrecció que es donarà a la fi dels temps. Recordem que, quan davant la mort de Llätzer (Jn 11), Jesús pregunta a Marta si creu en la resurrecció, ella respon dient «Crec en la resurrecció del darrer dia». Però no creien ni esperaven en l'experiència de la resurrecció en el present, ja enmig de la història humana.

Per als primers deixebles resultaria igualment difícil arribar a acceptar que Jesús hagués ressuscitat ja, sense esperar al final dels temps. Així, davant l'anunci de les dones en tornar del sepulcre buit, creuen que desvariarien; o davant d'una aparició del Ressuscitat, el primer que pensen és que veien un esperit o una il·lusió de la seva ment.

Necessiten que Jesús mateix els obri l'entendiment per comprendre les Escripures i veure que la resurrecció al tercer dia, és a dir, dins del nostre temps humà, i no a la fi de la història, compleix i fa realitat la promesa de Déu.

És en nom del Ressuscitat que es predicarà la conversió i el perdó dels pecats. D'aquesta forma, la seva resurrecció ja es fa present a la nostra vida per mitjà del canvi de vida i de mentalitat que suposa obrir-se a l'Evangeli de Jesús, com a penyora de la transformació radical i definitiva, després de la nostra mort, quan participarem també nosaltres, els seus deixebles, de la glòria del Ressuscitat.

Pere, a la primera lectura, fa una crida al penediment i a la conversió de vida, com a conseqüència del fet que Jesús hagi ressuscitat. A la fi, els deixebles s'han convertit en testimonis de la Llum que irradiava de la resurrecció de Crist, i de la veritat de totes les promeses divines contingudes en l'Escriptura. Plens de fe i de coratge es llancen a proclamar la Bona Nova de la resurrecció, segons ho havien anunciat els profetes.

A la segona lectura, l'autor ens presenta Jesucrist com a víctima d'expiació dels nostres pecats i els del món sencer. Per això, ens correspon a nosaltres viure segons els seus manaments, fonamentalment el manament de l'amor.

A la llum de les lectures, podem preguntar-nos sobre quins signes de conversió i de perdó estem disposats a oferir perquè la resurrecció de Crist sigui eficaç en cada un de nosaltres, i també per fer-la creïble davant dels altres.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Del dilluns 19 al divendres 23. Assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.

Diumenge 25, a les 18 h. Ordenació de diaques de tres seminaristes a la Catedral.

Notícies

Les celebracions de Setmana Santa a la Catedral presidides pel Sr. Bisbe:

Dijous Sant. A les 7 del vespre, Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa solemne de la Cena del Senyor. En acabar va fer el trasllat del Santíssim de manera senzilla a la seva capella, on

seguidament va tenir lloc la Vetlla preparada pels seminaristes de la diòcesi.

Divendres Sant. A les 12 del migdia va presidir la celebració de la Passió i Mort del Senyor. A les 19 h tingué lloc el Via Crucis a l'interior de la Catedral, presidit per Mons. Josep Àngel Saiz. En acabar l'acte, el bisbe Salvador Cristau va fer una breu meditació sobre el sofriment actual en relació amb la Passió de Jesús.

Pasqua. El dissabte 3 d'abril, a les 20 h, va presidir la Vetlla Pasqual a la Catedral i el diumenge 4, al migdia, la Missa solemne del dia de Pasqua impartint la Benedicció apostòlica.

Ordenació diaconal. El diumenge 11 d'abril, Mons. Salvador Cristau ordenà diaca el Sr. Xavier Rocabayera a l'església parroquial de Santa Maria de Caldes de Montbui. El nou diaca permanent ha estat destinat a col·laborar a les parròquies de Sant Genís de Plegamans i Santa Maria de Palau-solità.

Confirmacions a Sant Fèlix de Sabadell. El diumenge 11 d'abril, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa, a les 18 h, a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell i confirmà 13 joves.

Agenda

Ordenació de diaques. El diumenge 25 d'abril, a les 18 h, Mons. Saiz Meneses presidirà la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i conferirà l'orde del diaconat a Jacob Espín Ordàs, Joan Hernández Plaza i Jan Martínez Alonso, seminaristes diocesans. Donades les limitacions d'aforament, es recomana seguir la cerimònia a través del canal YouTube del Bisbat de Terrassa.

REMAD MAR ADENTRO

Ser kerigma

El libro de los Hechos de los Apóstoles, en este domingo tercero de Pascua, narra como Pedro cura a un paralítico que estaba cada día a la puerta del templo de Jerusalén para que pidiese limosna a los que entraban. Este hecho produce un impacto extraordinario y la gente corre asombrada hasta su presencia. Pedro, entonces, les dirige la palabra para dejar claro que la curación no se debe a su poder o fuerza, sino que es obra de Dios, y en su explicación presenta el núcleo del kerigma cristiano primitivo: «El Dios de nuestros padres ha glorificado a su siervo Jesús, al que vosotros entregasteis ante Pilato; (...) matasteis al autor de la vida, pero Dios lo resucitó de entre los muertos y nosotros somos testigos (...); pero Dios cumplió de esta manera lo que había dicho por los profetas: que su Mesías tenía que padecer. Por tanto, arrepentíos y convertíos, para que se borren vuestros pecados» (Hch 3,13-19). He aquí el primer

anuncio de la fe, que llamamos kerigma y que contiene el núcleo de la predicación cristiana.

En pleno siglo XXI, tal como sucedió con Pedro y los once, el Espíritu Santo también da la fortaleza para superar los miedos, guía hacia la verdad plena y capacita para anunciar el evangelio por todo el mundo. El papa Francisco nos anima a ser evangelizadores con Espíritu, que se abren sin temor a su acción. Hoy se necesitan evangelizadores que anuncien la buena nueva con palabra valiente y, sobre todo, con una vida que ha sido transformada por la gracia de Dios. Evangelización con Espíritu significa tener la conciencia clara de que el verdadero protagonista de la misión de la Iglesia es el Espíritu Santo.

La oración está estrechamente relacionada con el primer anuncio de la fe, porque no se trata de transmitir contenidos doctrinales, reflexiones filosóficas o morales. Se trata

de dar testimonio de una persona, Jesucristo, y este testimonio sólo puede ser ofrecido por quien ha tenido una experiencia de encuentro con Él. Se trata de comunicar a los otros lo que se ha contemplado, experimentado y vivido. Los biógrafos de santo Domingo de Guzmán narran que siempre estaba hablando «con Dios o de Dios». La proclamación del kerigma requiere también mucha oración de petición, pues sólo la gracia de Dios puede abrir el corazón de las personas al primer anuncio.

Ciertamente, quien proclama el kerigma es consciente de que su misión le sobrepasa, y puede afirmar con san Pablo que lleva «este tesoro del evangelio en vasijas de barro, para que se vea que una fuerza tan extraordinaria es de Dios y no proviene de nosotros» (2Cor 4,7). En la oración es consciente de su pequeñez ante Dios y de su incapacidad para la misión. Por eso lleva a la oración toda su existencia, toda su realidad personal, todo lo que le rodea. Vive una espiritualidad de encarnación y al rezar presenta su corazón, su vida, su cir-

cunstancia personal y la de tantas personas que desconocen a Dios, que sufren, que andan desencaminadas. El evangelizador habla a los hombres de Dios, y al rezar, habla a Dios de los hombres. Lleva a la oración su vida entera y, en particular, aquellas personas que necesitan ser evangelizadas y la situación en la que se encuentran.

Cuando no hay una vida intensa de oración, de poco sirven los grandes proyectos y estrategias, como tampoco resulta útil dedicar largo tiempo y energías. A menudo constatamos la desproporción entre el trabajo realizado y los frutos obtenidos. San Juan de la Cruz nos avisa: «Adviertan aquí los que son muy activos, que piensan ceñir el mundo con sus predicaciones y obras exteriores, que mucho más provecho harían a la Iglesia y mucho más agradecerían a Dios —dejando aparte el buen ejemplo que de sí darían— si gastasen siquiera la mitad de ese tiempo en estar con Dios en oración». Los santos también nos recuerdan la importancia de la oración, la formación y la acción; así como de la palabra valiente y el testimonio de vida. Y es que hemos sido llamados y enviados para ser testigos de Cristo resucitado, para «ser kerigma».

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa